

Dosarul nr. 2ra-699/19

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (jud.: C. Guzun)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: I. Secieru, A. Danilov, I. Cimpoi)

ÎNCHEIERE

17 aprilie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Mariana Pitic
Tamara Chișca-Doneva

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Simion Beglița,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea pe Acțiuni
„Introsco” împotriva lui Simion Beglița cu privire la compensarea cheltuielilor de
judecată și repararea prejudiciului moral,
și la cererea reconvențională a lui Simion Beglița împotriva Societății pe Acțiuni
„Introsco” cu privire la repararea prejudiciului material și moral,
împotriva deciziei din 13 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a
fost respins apelul declarat de către Simion Beglița și a fost menținută hotărârea din 6
octombrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani,

c o n s t a t ă :

La 10 mai 2016, SA „Introsco” a depus cerere de chemare în judecată împotriva
lui Simion Beglița cu privire la compensarea cheltuielilor de judecată și repararea
prejudiciului moral.

Reclamanta în motivarea acțiunii a indicat că la 11 decembrie 2009, pârâtul a
depus cerere de chemare în judecată împotriva SA „Introsco” cu privire la furnizarea
informației și repararea prejudiciului moral, în susținerea căreia a invocat că la 22
septembrie 2009, a expediat în adresa comitetului sindical al SA „Introsco” o cerere,
prin care a solicitat confirmarea informației cu referire la faptul dacă el, în anul 1995,
după hotărârea sindicatelor nr. 106 din 23 martie 1995, figura în rândul comun pentru
primirea spațiului locativ sub nr. 13 și la faptul dacă se afla primul în rândul pentru
îmbunătățirea condițiilor de locuit și primirea unui apartament cu două odăi, eliberarea
copiei listelor persoanelor care erau incluse în rândul comun pentru primirea spațiului
locativ pe anul 1995, însă prin răspunsul nr. 147 din 13 octombrie 2009 cererea a fost
satisfăcută parțial.

SA „Introsco” a susținut că la 31 martie 2010, Simion Beglița a depus o cerere
de chemare în judecată împotriva Confederației Naționale a Sindicatelor din Moldova,
Ministerului Economiei și Comerțului și Inspecției Muncii cu privire la obligarea

furnizării informației oficiale conform cererilor nr. 6-B din 13 ianuarie 2001 și nr.139/10 din 09 martie 2010 ce ține de activitatea lui în cadrul uzinei SA „Introsco” în funcția de reglor al dispozitivelor de radio de categoria.

A relatat că prin hotărârea din 17 septembrie 2010 a Curții de Apel Chișinău acțiunea a fost respinsă, iar prin decizia din 8 decembrie 2010 a Curții Supreme de Justiție a fost admis recursul declarat de către Simion Beglița, a fost casată hotărârea primei instanțe și restituită cauza spre rejudecare.

Reclamanta a specificat că în cadrul rejudecării cauzei, Simion Beglița, prin cererea depusă la 29 martie 2011, și-a concretizat cerințele formulate împotriva SA „Introsco”, Consiliului Republican al Președinților Comitetelor Sindicale, Consiliului Sindicatelor Constructorilor de Mașini și Aparate din Republica Moldova, solicitând obligarea SA „Introsco” de a-i elibera lista cetățenilor, cărora urma să le acorde spații de locuit pentru anii 1992-1995, copiile foilor de comandă pentru lunile iunie, august, octombrie, noiembrie, decembrie ale anului 1994 și luna martie 1995, cu menționarea categoriei de reglare a aparatelor, copiile foilor de plată pentru lunile iunie, august, octombrie, noiembrie, decembrie ale anului 1994 și luna martie 1995, copiile ordinelor nr. 194/c din 05 iulie 1994, ale dispoziției nr. 4 din 04 iulie 1994, nr. 159 din 05 decembrie 1994. nr. 175 din 29 decembrie 1994, nr. 5 din 25 ianuarie 1995, copiile listelor lucrătorilor care trebuiau să lucreze în secția nr. 6 din cadrul SA „Introsco”, copiile procesului-verbal al comitetului sindical al secției nr. 6 de asamblare a SA „Introsco” din 16 februarie 1995, copiile proceselor-verbale ale comitetului sindical și administrației SA „Introsco” nr. 105 din 27 februarie 1995 și din 30 martie 1995, copia procesului-verbal al comisiei litigiilor de muncă a administrației SA „Introsco” din 05 iunie 1995, copia extrasului Regulamentului de premiere din fondul conducătorului SA „Introsco” din 27 noiembrie 1991 și repararea prejudiciului moral în mărime de 100000 de lei.

Prin hotărârea din 28 iunie 2013 a Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău, menținută prin decizia din 30 aprilie 2014 a Curții de Apel Chișinău acțiunea a fost respinsă.

În același timp, a menționat că prin încheierea din 2 iulie 2014 a Curții Supreme de Justiție, recursul declarat de către Simion Beglița a fost considerat inadmisibil.

Reclamanta a opinat că pe parcursul tuturor ședințelor de judecată, interesele SA „Introsco” au fost reprezentate de către avocatul Serghei Bucătaru.

Astfel, între SA „Introsco” și Serghei Bucătaru a fost încheiat un contract de prestare a serviciilor juridice, fiind efectuate și achitățile respective în baza prevederilor contractuale.

A menționat că în conformitate cu art. 96 Cod de procedură civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părții care a avut câștig de cauză cheltuielile ei de asistență juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare și rezonabile.

SA „Introsco” a considerat că este în drept să solicite compensarea cheltuielilor de asistență juridică de la Simion Beglița. Or, acțiunea înaintată de către Simion Beglița împotriva SA „Introsco”, cu nenumărate cereri de concretizare și rejudecări, a fost respinsă ca neîntemeiată de către instanțele judecătorești.

A mai susținut că Simion Beglița, prin nenumăratele cereri prealabile, precum și acțiuni în instanțele judecătorești, prejudiciază considerabil funcționarea companiei, precum și imaginea acesteia.

SA „Introsco” a solicitat încasarea de la Simion Beglița a sumei de 28 000 de lei, cu titlu de cheltuieli de asistență juridică suportate în cadrul dosarului nr. 3ra-1018/14, a sumei de 10 000 de lei, cu titlu de prejudiciu moral și a cheltuielilor de asistență juridică suportate în prezenta cauză.

Ulterior, Simion Beglița a depus cerere reconvențională împotriva SA „Introsco” cu privire la repararea prejudiciului material și moral.

În motivarea acțiunii reconvenționale a indicat că în perioada 20 mai 1980-28 februarie 1995, a activat în cadrul SA „Introsco” în funcția de reglor a dispozitivelor de radio de categoria 5, cu salarizare premială în acord și premială din fondul conducătorului.

A menționat că începând cu anul 1991, era al 27-lea în rândul comun pentru îmbunătățirea condițiilor de locuit la SA „Introsco” și primul în rând pentru primirea unui apartament cu două odăi conform Regulamentului cu privire la modul de acordare a încăperilor de locuit în RSSM nr. 405 din 25 noiembrie 1987.

A susținut că a lucrat în Secția de asamblare a producției nr. 6 a SA „Introsco” sub conducerea șefului Vladimir Poian, dispoziția maistrului Iurie Beleacov într-o brigadă formată din reglorii Iurie Iațhevici, Serghei Bîzgu, Vladimir Haliuc și alți reglori la reglarea aparatelor.

Simion Beglița a afirmat că la începutul lunii aprilie 1994, a avut loc o adunare a tuturor reglorilor, la care șeful a comunicat că lucrul din fondul conducătorului va fi reglarea aparatului „AD-40U” sub codul de reglare în foile de comandă 01334Ua2068066per, pentru perioada lunilor aprilie, mai și iunie ale anului 1994.

A relevat că la reglarea aparatului „AD-40U”, reglorii secției nr. 6 de asamblare a SA „Introsco” au refuzat, cu excepția reglorilor Simion Begliță, Iurie Iațhevici și Vladimir Haliuc.

A invocat că pentru perioada lunilor aprilie, mai și iunie ale anului 1994, a îndeplinit cel mai mare volum de lucru din fondul conducătorului.

Simion Beglița a relatat că premiul din fondul conducătorului pentru lunile aprilie, mai și iunie ale anului 1994 în mărime de 160 de lei i-a fost repartizat reglorului Anatol Cojarschii, care nu a avut nicio atribuție cu reglarea aparatului „AD-40U”.

A declarat că după primirea salariului în luna iulie 1994, el împreună cu reglorii Iurie Iațhevici și Vladimir Haliuc au înaintat obiecții cu privire la plata premiului către șeful Vladimir Poian, care pe 4 iulie 1994 a hotărât să-i transfere la reglarea aparatului OGB-3-3575-1 A.

A menționat că în luna august 1994, reglorul Iurie Iațhevici a fost transferat de la locul vechi de lucru, iar el împreună cu reglorul Vladimir Haliuc urmau să rămână la reglarea aparatului OGB-3-3575-1 A.

A susținut că reglorul Vladimir Haliuc a plecat în concediu anual în luna august 1994, iar în luna septembrie 1994, a fost eliberat de la lucru.

Simion Beglița a afirmat că văzând că nu poate lucra, a înștiințat despre aceasta administrația SA „Introsco”, mai mult ca atât, în luna septembrie 1994, aflându-se în

concediu anual, a sesizat organele de procuratură ale sect. Ciocana, mun. Chișinău cu plângere cu privire la transferul forțat la un alt loc de muncă.

Astfel, după concediul anual din luna septembrie 1994, s-a prezentat la locul vechi de muncă, unde a lucrat în lunile iunie, mai și aprilie ale anului 1994 și iarăși a declarat că nu poate lucra la reglarea aparatului OGB-3-3575-1 A, fiind torturat de șeful Vladimir Poian și maistrul Iurie Beleacov, care i-a propus un volum de lucru de reparare și verificare a 4 aparate „UT-96P” sau să-l elibereze de la lucru dacă nu poate lucra la reglarea aparatului OGB-3-3575-1 A.

Suplimentar a evidențiat că la 15 noiembrie 1994, a contestat acțiunile administrației SA „Introsco” în comitetul sindical al SA „Introsco”, iar la 1 decembrie 1994, a avut loc adunarea generală a secției nr .6 de asamblare a SA „Introsco”, în cadrul căreia șeful Vladimir Poian a declarat că, începând cu 6 decembrie 1994, sectorul de producție OGB-3-3575-1 A va fi închis la lăcăță și la toți lucrătorii li se va permite neprezentarea la serviciu cu plata a 2/3 din tarif, iar celelalte sectoare vor funcționa într-un regim schimbat de lucru unde vor fi întocmite listele lucrătorilor care vor fi antrenați în lucru.

La 5 decembrie 1994, s-a prezentat la lucru și la sfârșitul zilei de lucru împreună cu reglorul Nicolai Coretnic și alții au transmis spre păstrare toate aparatele de măsurat, iar la 07 decembrie 1994, nu s-a prezentat la serviciu în baza ordinului nr. 159 din 5 decembrie 1994. Notează că a depus cerere de chemare în judecată împotriva SA „Introsco” cu privire la plata salariului și a indemnizațiilor.

A declarat că la 28 februarie 1995, a fost concediat de la SA „Introsco” la inițiativa administratorului.

Simion Beglița a specificat că contestând ordinul de concediere în instanța de judecată la 7 aprilie 1995, SA „Introsco” a prezentat instanței de judecată o listă a lucrătorilor secției nr. 6 de asamblare a producției SA „Introsco” falsă pentru a induce instanța în eroare.

Totodată, a menționat că la 7 aprilie 1994, Judecătoria Ciocana, mun. Chișinău a respins acțiunea sa ca fiind neîntemeiată.

Ulterior, la 24 iunie 1998, a depus cerere de chemare în judecată împotriva SA „Introsco” cu privire la eliberarea actelor, care a fost admisă parțial prin hotărârea irevocabilă din 31 iulie 1998 a Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău.

De asemenea, în legătură cu faptul că SA „Introsco” a tergiversat executarea hotărârii judecătorești și a indus în eroare instanța de judecată în privința categoriei lucrului îndeplinit de către el în luna iulie 1994, este nevoit să solicite, până în prezent, informația ce ține de salariu pentru luna iulie 1994, contractul de muncă încheiat cu reclamanta, ordinul de schimbare a regimului de muncă, etc.

Astfel, SA „Introsco” i-a cauzat prejudiciu material sub formă de plăți salariale pentru luna iunie 1994 în sumă de 250 de lei, luna august 1994 – 2 332,40 de lei, luna octombrie 1994 - 2020,72 de lei, luna noiembrie 1994 - 199,23 de lei, luna decembrie 1994 – 370 de lei, luna ianuarie 1995 - 316,54 de lei, luna februarie 1995 - 59,97 de lei, pentru absența forțată de la lucru în perioada 1 martie 1995 – 20 martie 1996 - 21433,53 de lei și prejudiciu material pentru deposedarea de spațiu locativ – 263 933,53 de lei, precum și prejudiciu moral estimat la suma de 500 000 de lei.

La 30 noiembrie 2015, după executarea titlului executoriu nr. 2-1849/98 din 31 iulie 1998 s-a adresat la SA „Introsco” cu cerere privind repararea prejudiciului material și moral, iar prin răspunsul din 14 decembrie 2015, cererea a fost respinsă.

Mai relevă că o cerere similară de chemare în judecată a depus la Judecătoria Ciocana, mun. Chișinău, care a fost restituită.

A solicitat prin cererea de chemare în judecată inițială și cererea de concretizare a cerințelor din 3 octombrie 2017, încasarea de la SA „Introsco” a sumei de 281 533,53 de lei, cu titlu de prejudiciu material, a sumei de 500 000 de lei, cu titlu de prejudiciu moral și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 6 octombrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani acțiunea inițială a fost admisă parțial și au fost încasate de la Simion Beglița în beneficiul SA „Introsco” cheltuielile de judecată în sumă de 28 000 de lei.

În rest acțiunea inițială a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Acțiunea reconvențională a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

La 6 noiembrie 2017 și ulterior la 13 martie 2018, Simion Beglița a declarat apel împotriva hotărârii din 6 octombrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Prin decizia din 13 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de către Simion Beglița și a fost menținută hotărârea din 6 octombrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Pentru a decide astfel, Curtea de Apel Chișinău a reținut prevederile art. 96 Cod de procedură civilă, pct. 15-17 din Recomandarea privind quantumul onorariilor avocaților și compensarea de către instanțele de judecată a cheltuielilor de asistență juridică, aprobată prin decizia Consiliului Uniunii avocaților din RM nr. 2 din 30 martie 2012 și art. 2 din Legea nr. 87 din 21 aprilie 2011.

Instanța de apel având în susținere normele menționate supra, a constatat că soluția primei instanțe este întemeiată.

În aceeași ordine de idei, Curtea de Apel Chișinău a stabilit că SA „Introsco” a prezentat probe, care confirmă calitatea și volumul actelor/acțiunilor efectuate pe parcursul examinării litigiului cu Simion Beglița, și anume, reieșind din conținutul deciziei din 10 septembrie 2014 a Curții Supreme de Justiție se atestă atât complexitatea litigiului diferit judecătii, cât și termenul îndelungat de examinare a acestuia. Or, acțiunea înaintată de către Simion Beglița a fost de mai multe ori concretizată, mai mult de atât, aceasta a fost supusă rejudecării, ceea ce implică un anumit aport al avocatului la soluționarea cauzei, precum și timpul și munca depusă de către acesta.

Astfel, Curtea de Apel Chișinău a reținut că prima instanță corect a concluzionat că, chiar dacă instanța a admis parțial acțiunea depusă de către SA „Introsco”, însuși litigiul a fost iscat din cauza lui Simion Beglița, care nu și-a manifestat diligența necesară la momentul solicitării executării documentului executoriu nr. 2-1849/98, emis în baza hotărârii din 31 iulie 1998 a Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău și a manifestat un comportament de rea-credință în acest sens, aceste circumstanțe fund confirmate prin încheierea din 26 septembrie 2012, în care a fost specificat că Simion Beglița menționează că documentele i-au fost eliberate în copii, fără a fi confirmate de administrația SA „Introsco”. Simion Beglița a observat aceste deficiențe în actele eliberate încă la momentul executării titlului executoriu nr. 2-1849/98, însă nu a întreprins nicio măsură întru soluționarea acestei situații.

Finalmente, Colegiul instanței de apel consideră că litigiul privind repunerea în termen a titlului executoriu nr. 2-1849/98, emis în baza hotărârii din 31 iulie 1998 a Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău, SA „Introsco” nu are nici o culpă, și respectiv, nu poate fi obligată la plata despăgubirilor în urma încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a documentelor executorii, despăgubiri nejustificate ale apelantului.

La 11 februarie 2019, Simion Beglița a declarat recurs împotriva deciziei din 13 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău.

În motivarea recursului au invocat dezacordul cu decizia instanței de apel și hotărârii primei instanțe.

A reiterat motivele de fapt și de drept invocate pe parcursul examinării cauzei.

Recurentul și-a întemeiat prezenta cerere de recurs în baza art.432 Cod de procedură civilă.

A solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe, cu încetarea procesului în sensul art. 265 lit. b) Cod de procedură civilă, în partea acțiunii depuse de către SA „Introsco” și restituirea cauzei la rejudecare, în partea acțiunii reconvenționale.

În conformitate cu art. 434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 13 noiembrie 2018, dar date care ar confirma recepționarea acesteia de către recurent la dosar lipsesc.

Astfel, recursul declarat la 12 februarie 2019, este în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de către Simion Beglița în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Simion Beglița nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea

esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

În conformitate cu art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de către Simion Beglița.

În conformitate cu art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul declarat de către Simion Beglița, se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

judecătorii

Mariana Pitic

Tamara Chișca-Doneva